

Posudek oponenta disertační práce

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Fakulta

Filozofická

Uchazeč

Mgr. Bc. et Bc. Květa Měšťanová

Název práce

Mluvená čeština napříč generacemi

Oponent

doc. PhDr. Jana Marie Tušková, Ph.D.

Pracoviště oponenta

Katedra českého jazyka a literatury
Pedagogická fakulta Masarykovy
univerzity

Aktuálnost námětu

Disertační práce přináší aktuální zpracování problematiky mluvené češtiny jihočeského a částečně západočeského regionu ve srovnávacím pohledu (srovnání mluvy nejstarší generace v populaci a mluvy mladé generace). Posuzovaná práce je syntézou předchozích studií a publikací autorů domácích a částečně zahraničních rozšířenou o další empirická zjištění autorky vycházející z provedeného výzkumu. V práci jsou předloženy nové poznatky týkající se zejména zvukových, tvarových a lexikálních odlišností v mluvě dvou různých generací (autorka si však všímá také odlišností v kompozici, syntaxi nebo frazeologii) a rovněž hodnocení výstavby získaných mluvených komunikátů z hlediska věkového, pohlavního a sociálního zařazení. Tematika předložené práce je po odborné stránce relevantní.

Přístup k řešení a metodologie

Posuzovaný text má teoreticko-empirický charakter. Zpracování obou těchto složek se vyznačuje dobrou úrovní, jistou měrou vyváženosti a logického strukturování. Přehlednost práce je však z pohledu čtenáře do jisté míry narušována ne zcela jednotným způsobem odkazování na odbornou literaturu v textu, viz např. s. 16, 20, 23, 68, 78 apod. Doporučuji rovněž, aby odkazy na literaturu byly umísťovány v textu jednotně na počátky informací zpracovaných na základě dostupné literatury, ne na jejich konce (viz zejm. teoretická část práce).

Práce je rozdělena do šestnácti kapitol (včetně nečíslovaného úvodu a závěru), seznamu literatury a pramenů a přílohové části. Autorka shromáždila a prostudovala rozsáhlý soubor relevantní literatury a pramenů (viz s. 245–257) české a zčásti zahraniční provenience, a prokázala tak značný rozhled související se zpracovávanou odbornou problematikou. V seznamu literatury bych však očekávala více odborných výstupů doktorandky v podobě odborných článků nebo výstupů na konferencích. Za největší klad práce považuji uvedení řady jazykových dokladů pocházejících z výzkumu autorky, které byly podrobeny důkladné jazykové analýze, a kvalitně provedený fonetický přepis textů v praktické části práce. Oceňuji zařazení několika příloh, zejména pečlivé zpracování ukázek transkribovaných nahrávek.

Teoretická část zachycuje v širokém spektru oblasti jazyka či faktory podílející se na existenci rozdílů v mluvené komunikaci zkoumaných generací mluvčích. Tvoří ji osm kapitol zabývajících se problematikou spisovné a nespisovné češtiny, běžně mluveného jazyka a stylu prostoredělovacího, obecné češtiny, nářečí, řečových žánrů, dále je věnována pozornost

lingvistické pragmatice, rozdílu mezi monologem a dialogem a také otázkám spojeným s frazeologií a idiomatikou. Převážnou část těchto kapitol tvoří informace zpracované z dostupné odborné literatury, v rámci nichž jsou uváděny někdy rozdílné postoje lingvistů (viz např. kapitoly číslo 1 a 3 věnované spisovné a nespisovné češtině a obecné češtině). Na některých místech jsou závěry odborníků vhodně doplněny vlastními názory autorky a jejími zkušenostmi z výzkumu.

V rámci jednotlivých kapitol teoretické části bych doporučila v jejich stručném úvodu zařadit cíl/důvod zařazení kapitoly, jako je naznačeno např. v kap. 1, a závěr kapitol opatřit dle potřeby stručným shrnutím problematiky směřujícím k potřebám praktické části práce. Za nejzdařilejší pasáž teoretické části považuji kapitolu číslo 4, v níž najdeme podrobně a systematicky zpracovaný přehled problematiky jihozápadočeského nářečí na základě starší i novější literatury v oblasti hláskosloví, tvarosloví a slovtvorby včetně dostatečného množství jazykových příkladů (ty chybí jen v krátké podkapitole 4.2.4 věnované nářečnímu lexiku). V podkapitole 1.3 věnované pojetí a užívání obecné češtiny se na s. 17 objevuje tvrzení: „*Jak se zdá, vše zřejmě směřuje k vytvoření jednotného běžně mluveného jazyka, ...*“. Kdo je jeho autorem a na základě kterých výzkumů k němu dochází? Kapitolu číslo 3 věnovanou diskutované problematice obecné češtiny by bylo vhodné doplnit na některých místech příklady jazykových jevů, viz 3.3.1–3.3.3, dále doporučuji vymezit termín „mluvený jazyk“, viz např. s. 26 a 27, oproti termínu „obecná čeština“.

Praktická část je tvořena šesti kapitolami. První představuje kapitola 9, v níž se nachází stanovení hlavního cíle práce i uvedení dílčích hypotéz. Tvrzení uvedené na s. 56: „*Na základě teorie jsme vymezili, které texty nás zajímají, a uvedli jsme znaky, jež jsou pro ně společné.*“, považuji však za vágní. Prezentované výzkumné metody byly zvoleny s ohledem na stanovené cíle a ověření hypotéz. Autorka se rozhodla pro kvantitativní způsob vyhodnocování zachycených rozhovorů a v rámci kvalitativní metody zkoumání jazykového materiálu používá především klasickou lingvistickou analýzu. Vzorek respondentů považuji vzhledem k náročnosti vyhodnocování zvolených typů výzkumů a pořizování prepisů dle značek fonetické transkripce převzaté z korpusů ORAL za dostatečný, převaha žen mezi respondenty byla vysvětlena. Metodologii výběru mluvčích přebírá autorka zčásti z neformálních mluvených korpusů ČNK. V rámci této kapitoly doporučuji uvést odkaz na server vytvořeného subkorpusu nářečních nahrávek a uvést příklad/typ užitého dotazu, viz s. 58, dále přesně vymezit skupinu textů, s níž autorka pracovala, a upravit na téže straně tvrzení: „*Dlouhodobě pracujeme jen s určitou skupinou textů v daném výchozím korpusu.*“. Doporučuji rovněž kvantifikovat množství textů, jež byly vyhodnocovány, a specifikovat tvrzení: „*... neuvádíme proto všechny doklady, nýbrž jen výčet z nich, tj. ty nejzajímavější.*“, viz s. 58, uvést rovněž odkaz na zmiňovaný dotazník nářečních výrazů, viz s. 59.

Kapitola 10 se zaměřuje na charakteristiku analyzovaných mluvčích. Podkapitoly 10.1 a 10.2 věnované charakteristickým rysům mluvčích nestarší generace a mladé generace mají podobnou strukturu, což přispívá k přehlednosti textu. Je zde shrnut dosavadní výzkum, vymezeny pojmy „nejstarší generace“ a „mladá generace“, jejich postoje a přístup k životu, charakteristické znaky řeči i přístup k nahrávání. Na závěr podkapitoly 10.2 je přesně vymezen (jednotlivými okresy a místy) územní okruh, ve kterém byly nahrávky pořizovány. Tuto část bych doporučovala spíše zařadit do úvodní kapitoly č. 10.

Kapitola 11 zahrnuje podrobný popis vytvoření, struktury i využití dotazníku, který byl používán při výzkumu slovtvorných zvláštností, nářečních výrazů a výpůjček z němčiny. Při sestavování dotazníku vycházela autorka z reprezentativního množství odborné literatury a vybrané jazykové jevy poté přehledně a systematicky charakterizuje v podkapitolách 11.1 a 11.2. V textu (s. 69) doporučuji doplnit odkaz na dotazník uvedený v příloze č. 7 a na s. 69 by bylo třeba upřesnit tvrzení: „*Ve snaze zachytit nejstarší dochovaný stav místních variet byli jako respondenti vybráni právě mluvčí nejstarší generace.*“, protože v kapitole 12.7, v níž se

vyhodnocuje lexikum získané z dotazníku, není patrné, že výsledky výzkumu pocházejí pouze od nejstarší generace respondentů. Dodávám, že v podkapitole 11.1, zahrnující nářeční znaky lexikální původem z českého prostředí, jsou uvedeny rovněž výrazy *záasmažka*, *pantáta* a *panímáma* (ve významu hospodář, hospodyně), které byly, případně stále jsou některými mluvčími používány rovněž např. v některých částech Moravy (objevuje se zejména v mluvě „nejstarší generace“). Také některé výrazy původem z němčiny uvedené v podkapitole 11.2 mají větší územní rozsah a nejsou/nebyly užívány pouze ve zkoumané nářeční oblasti, ale i dle mé vlastní zkušenosti na části území Moravy (např. hanácká nářečí), tj. *štokrle*, *štrycle* (hanácky *štrycla*), *grunt*, *šopa*, *pucovat*, *koštovat*.

Za klíčovou část práce považuji nejrozsáhlejší dvanáctou kapitolu prezentující výstavbu mluvených komunikátů z hlediska věku respondentů. V celkovém pohledu se jeví jako podrobná, strukturovaná a do jisté míry přehledná. Oceňuji uvedení značného množství dokladů (zde celkově s převahou mluvčích nejstarší generace) zaznamenaných prostřednictvím fonetického přepisu, jejich jazykovou analýzu, důkladné dohledávání původu slov přejatých z jiných jazyků v odborné literatuře (viz kap. 12.7) a také zařazení stručných shrnutí u každé podkapitoly. Obecně lze říci, že vliv faktoru věku na distribuci sledovaných jazykových jevů věku uvádí autorka více či méně v textu všech podkapitol, doporučuji však zařadit jeho vyhodnocení v podobě jasně vymezených rozdílů nebo jejich neexistence mezi sledovanými generacemi do všech závěrečných shrnutí. Doporučuji, aby byly již na počátku kapitoly 12 uvedeny zdroje hodnocených jazykových jevů v jednotlivých podkapitolách, tj. narativy, dotazník či obojí. V podkapitole 12.1 si autorka podrobně všímá tematických okruhů objevujících se v mluvě obou generací, větší množství příkladů i uvedených tematických okruhů pochází z mluvy nejstarší generace, jejíž vyprávění je hodnoceno jako zajímavější a barvitější. Další podkapitola je věnována kompozici vyprávění sledovaných respondentů a upozorňuje na charakteristické rysy u sledovaných generací. Ve shrnutí této kapitoly bych doporučila věnovat více pozornosti také kompozici mluvy mladé generace, aby závěry působily celistvěji. Podkapitoly 12.3–12.7 obsahují rozbor sledovaných jazykových jevů napříč jednotlivými jazykovými rovinami. Rozsáhlá část věnovaná hláskosloví (12.3) popisuje změny u mluvčích buď jako obecně české, nebo typicky nářeční, nebo charakteristické pro mluvené projevy obecně a v tomto případě jsou srovnávány s korpusy ORTOFON a DIALEKT. Ve shrnutí (s. 115) není zhodnocen vliv věku u jednotlivých hláskových změn. Uvedené zjednodušování některých hláskových skupin bude charakteristické nejen pro sledovanou oblast, ale napříč územím republiky zejména u starší generace. Také některé další hláskové změny nejsou typické jen pro zkoumanou oblast, např. zaměňování $k > ch$ nebo $ch > k$ a redukce a v l -ovém participiu slovesa *začal* (*začla*, *začlo*, *začli*), viz s. 112–113. Setkáváme se s nimi zejména u nejstarší generace v dalších oblastech republiky, dle vlastní zkušenosti např. v hanáckém nářečí. V podkapitole 12.4 věnované tvarosloví se popisuje řada tvaroslovných jevů charakterizovaných zejména jako obecněčeské nebo nářeční. Ve shrnutí (s. 123) není opět zmíněn vliv věkových rozdílů na užití jednotlivých tvarů. Je také otázkou, zda koncovka *-ma/-ama* má být uváděna jen jako obecněčeská, když ČJA 4 ji zachycuje u vlastních příkladů slov jako nářeční, rozšířenou zpravidla na celém území Čech, ale také na značné části Moravy. Stručná podkapitola 12.5 věnovaná slovotvorbě se věnuje vybraným jevům typickým pro jihočeský region, které se objevily v zachycených rozhovorech. Podrobně a přesně je zpracovaná část věnovaná syntaxi (12.6) upozorňující na řadu jevů ovlivněných situační zakotveností promluv a oceňuji, že zde je uvedena řada tvrzení týkajících se vlivu věku respondentů na volený syntaktický prostředek. Rozsáhlá podkapitola 12.7 se zabývá hodnocením lexika pocházejícího ze dvou zdrojů – dotazníku a zapsaných vyprávění respondentů. Tyto dvě části doporučuji v textu pro přehlednost zřetelně graficky oddělit (s. 165) na jedné straně, na straně druhé bych očekávala jistou provázanost při hodnocení týkající se sledovaných jevů v dotazníku a ve vyprávěních, např. v rámci dodržení shodného pořadí

popisu, tj. slovotvorné zvláštnosti, nářeční výrazy, ustálená spojení a poté slova přejatá z jiných jazyků. Kladně hodnotím množství zařazených jazykových příkladů opatřených průvodním komentářem autorky, ať již z oblasti lexika pocházejícího z dotazníku (zde vítám zařazení přehledných grafů), nebo z oblasti vyprávění respondentů. V závěrečných shrnutích (s. 176 a 179) však postrádám vyjádření autorky k působení faktoru věku. Závěrečnou část kapitoly 12 představuje text věnovaný důkladné analýze různých druhů frazémů. Podkapitola 12.8 má jasnou a přehlednou strukturu, autorka v ní prokazuje důkladnou znalost odborné literatury a pečlivě srovnává uvedené doklady s obdobnými frazémy v jiných jazycích. V závěrečném shrnutí opět doporučuji uvést konstatování týkající se vlivu věku na užití jednotlivých frazémů.

Jak sama autorka uvádí již na s. 71, zkoumání vlivu dalších dvou sociologických faktorů – pohlaví a vzdělání – na (ne)znalost sledovaných slov a slovních spojení dosud nepřineslo výraznější výsledky. Přesto či spíše právě proto se vlivu obou faktorů věnuje v kapitolách 13 a 14.

V kapitole 13 zaměřené na **vliv pohlaví** na výstavbu mluvených komunikátů autorka již v úvodu předesílá, že rozdíly mezi pohlavími se při analýze transkribovaných textů projeví výrazněji v oblasti tematiky a lexika (s. 189). V následujících podkapitolách věnovaných působení tohoto faktoru v oblasti tematiky, kompozice, hláskosloví, tvarosloví, slovtvorby, syntaxe, lexika a frazémů je však konstatován jeho výraznější vliv pouze v tematické oblasti. V závěrečných shrnutích podkapitol je třeba vždy explicitně vyjádřit (ne)působení sledovaného faktoru.

Závěrečná kapitola praktické části je věnována výstavbě mluvených komunikátů **z hlediska sociálního zařazení** respondentů (vzdělání a povolání). Již v úvodu této kapitoly (s. 211) autorka konstatuje, že při výzkumu nepostrehla žádné podstatné rozdíly vlivu vzdělání nebo zaměstnání na volbu jazykových prostředků, za podstatnější považuje „*umění být dobrým vypravěčem*“. Podotýkám, že vyhodnocení působnosti faktoru vzdělání by mohlo být objektivnější, pokud by bylo prováděno odděleně u obou skupin respondentů, než v jejich souboru, protože váha určitého typu vzdělání, stejně jako možnosti a potřeba jeho dosažení je v obou posuzovaných generacích výrazně odlišná. Vzhledem k zaměření kapitoly je třeba, aby se konstatování působnosti posuzovaného faktoru objevovalo explicitně ve všech shrnutích jednotlivých podkapitol.

Závěry práce, které formuluje autorka na s. 233–244, působí opodstatněně a jsou formulovány přesvědčivým způsobem. Největší pozornost je zde věnována potvrzení či vyvrácení dílčích hypotéz, které byly stanoveny v kapitole 9.

Původnost dosažených výsledků

Výsledky disertační práce považuji za původní, korespondují se stanoveným hlavním cílem práce a poskytují odpovědi na stanovené dílčí hypotézy.

Formální úprava a jazyková úroveň práce

Oceňuji dobrou jazykovou úroveň celé práce, včetně dodržování terminologie. Z hlediska formální úpravy textu pouze doporučuji neuvádět neslabičné předložky na konci řádků. Přehlednost textu lze v některých částech ještě zvýšit, viz doporučení v části posudku Přístup k řešení a metodologie. Celkově lze konstatovat, že autorka práce je schopna své myšlenky sdělovat kvalitním a srozumitelným jazykem.

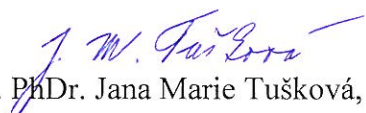
Dotazy oponenta k obhajobě disertační práce

- Ve kterých ohledech potvrzuje/vyvrací výzkum autorky tvrzení M. Jelínka (1995) a S. Čmejrkové (1997), viz s. 188, týkající se rozdílů mezi mluvou mužů a žen?
- Je z vašeho současného pohledu možné vyjádřit se k tvrzení, že vliv sociologického zařazení respondentů na způsob jejich vyjadřování by mohl být průkazněji posouzen na rozsáhlejší vzorku respondentů určité generace? Jak rozsáhlý by tento vzorek měl být?
- Kterým otázkám/oblastem by se dle vašeho názoru mohl věnovat další výzkum rozdílů mluvy odlišných generací?

Závěr

Disertační práce Květy MĚŠŤANOVÉ *Mluvená čeština napříč generacemi* splňuje požadavky standardně kladené na disertační práce v oboru Český jazyk.

V Brně dne 23. května 2018

doc. PhDr. Jana Marie Tušková, Ph.D.

Mgr. Bc. Et Bc. Květa Měšťanová
Mluvená čeština napříč generacemi
(posudek oponenta disertační práce)

Předložená disertační práce Mgr. Květy Měšťanové zkoumá mluvu obyvatel jihozápadních Čech ze dvou různých generací – generace nejstarší (nad 75 let) a nejmladší dospělí (20-30 let). Tematicky jde o práci velmi užitečnou a potřebnou, zvláště chceme-li vysledovat užívání nářečních jazykových prvků v řeči nejstarších uživatelů, neboť ti pozvolna z tohoto světa odcházejí. Důležitost takto zaměřených prací spočívá i ve zjišťování stavu uplatňování spisovné a obecné češtiny a jejich míšení s dialektismy v mluvě uživatelů jazyka různých generací. Zkoumaná tematika nachází uplatnění svých výsledků v teorii spisovného jazyka, jazykové kultuře, stylistice, dialektologii, sociolingvistice a i v disciplínách studujících jednotlivé jazykové roviny.

Použitou metodologii lze považovat za nosnou. Autorka disertační práce podle mého názoru vhodně spojila metodu narativního interviewu s dotazníkovým výzkumem. Sebraný materiál je velmi cenným zdrojem i pro případné další výzkumy v této oblasti. Na něm autorka ověřuje platnost svých hypotéz, jež formuluje na s. 59-60. Hypotézy jsou formulovány věcně, na základě znalosti odborné literatury i dosavadní zkušenosti autorky s užíváním jednotlivých jazykových kódů mluvčími zkoumaného regionu. V této souvislosti nelze nezmínit i výzkumem potvrzený fakt, že mladá generace nedovede tematickou linii vyprávěného komunikátu úspěšně rozvinout (viz s. 44). Tento implicitně formulovaný nedostatek vyjadřovacích schopností nepochybně souvisí s velkou mírou komunikace v internetovém a digitálním prostředí, již současná mladá generace pěstuje.

Text práce je rozdělen do 14 kapitol. Teoretická část zahrnuje 8 kapitol, praktická pak následujících 6 kapitol. V teoretické části se autorka zabývá základním terminologickým aparátem, jehož využívá ve svých výzkumech. Text teoretické části svědčí o dobrém odborném zázemí, jež si autorka studiem různých lingvistických oblastí soustředila. K této části bych jen dodal, že termín *jazykový (slovní) kontext* by bylo přesnější nahradit výrazem *tematický*, resp. *jazykově-tematický kontext*. O formulaci, že ....vývoj *interdialektu směřuje ke splývání s hovorovou češtinou*.... (s. 19) mám pochybnosti (citováno zjevně z Běliče).

Podstatnou část disertační práce představuje její praktická část (s. 56- 232). Autorka nejprve přibližuje cíle a parametry výzkumu charakterizuje mluvčí obou zkoumaných generací a představuje použitý dotazník. Následně analyzuje získané komunikáty z hlediska věku, pohlaví a sociálního zařazení respondentů. Těžištěm praktické části je autorčina klasifikace analyzovaných jevů. V ní se autorka snaží obstát se ctí, mnoha její řešení jsou však problematická:

1) Struktura dotazníku je dobrá, plně vyhovuje účelu zkoumání. Problémem je chápání dispalatalizace *e>a* v některých slabikách *če, še, že, ře, le* jako jevu slovotvorného (jde o jev hláskový). V dotazníku se primárně zkoumají jihozápadočeské nářeční výrazy, některé výrazy v dotazníku jsou ale obecněčeské proveniencie. Předpokládám, že jde o autorský záměr.

2) Plurál *kafata* apod. považuji za zvláštnost morfologickou, nikoli za primárně slovotvornou. Některé uváděné podoby do adverbií jsou jen hláskovými, nikoli slovotvornými variantami (*kerak, drobes, všude/všady* apod.). Za hláskové jevy je třeba považovat i podoby (*tudle, tůle*), za hláskově-slovotvornou variantu *ted'kon*, tedy mj. i změněný souhláskový sklad adverbií (s.

124). Tázací zájmena uvedená na s. 124 jsou převážně zájmena vztažná (podobně i na s. 201 a 224).

3) Některé lexikální a frazeologické jevy by bylo lépe a přesněji klasifikovat jinak. Frázemy *natahovat fuc* a *být v kalupu* se do češtiny dostaly z němčiny (první příklad), nebo prostřednictvím němčiny (druhý příklad).

4) Některá slova uvedená na s. 168-171 (*bunžírovat, kasárna, koncentrák, kravál, lifrovat, paráda, špitál*) nejsou německého původu, do češtiny se však dostala prostřednictvím němčiny. Zde se měla autorka vyjadřovat a kategorizovat jazykové jevy přesněji. Z ruštiny se do češtiny dostala nikoli komplexní lexikální jednotka *brigáda*, ale jen její význam „dobrovolná práce“ (s. 172). Na s. 172 je třeba uvažovat o slovech přijatých (nikoli vzniklých?!) z angličtiny.

Stylová úroveň textu je vcelku přiměřená. Autorka však v Úvodu projevuje sklon ke stylizaci školského výkladu (srov. výrazy a obraty *vymezíme si, pokládáme za důležité zastavit se u, zastavujeme se u*). V souladu s normami odborného vyjadřování není ani opakované užívání výrazů *spousta, v neposlední řadě*, nekodifikované spojky *jednak a jednak* (místo *jednak-jednak*), která je však mimo odborný styl už zřejmě uzuální.

Též jazyková stránka textu je v zásadě přiměřená. Občasné chyby nesnižují kvalitu práce. Pozornost bylo třeba věnovat korekci obecněčeských pravopisných jevů typu ... *příslovce jihočeského regionu byly zajímavé ...*, *Tázací zájmena a příslovce měly...* (obojí na s. 125). Uvedené jevy svědčí o tom, že i idiolekt autorky je prostoupen obecnou češtinou.

Po stránce formální je text na odpovídající úrovni. Neslabičné předložky (*v, k, s, z*) však nejsou přípustné v postavení na konci řádku. K některým uváděným odkazům na odbornou literaturu jsem v textu nenalezl uvedený zdroj - Jaklová 1972, 1979 (s. 67-68).

V Závěru (s. 233-244) autorka konfrontuje své hypotézy se zjištěnými výsledky. Ukázalo se, že ne všechny hypotézy se potvrdily, příp. se nepotvrdily v celém rozsahu. Výsledky autorčina výzkumu však zjevně odpovídají současnému stavu věci. V souvislosti s autorčinými hypotézami vyvstává otázka, zda se autorka domnívala, že se zkoumané projevy budou odlišovat např. v hláskoslovné či tvaroslovné oblasti v závislosti na pohlavním nebo sociálním statusu respondentů.

Následují přehledně uspořádané prameny a zdroje a různé přílohy. Ty obsahují mj. i seznamy mluvčích a míst, z nichž jednotliví mluvčí pocházeli. Do seznamu obcí a městysů považuji za zbytečné řadit i města (navíc všeobecně dobře známá) České Budějovice, Tábor apod.

Navzdory výše uvedeným připomínkám považuji disertační práci Mgr. Květy Měšťanové za zdařilou a přínosnou. Doporučuji ji proto k obhajobě před komisí Oborové rady doktorského studia oboru český jazyk na Filozofické fakultě JČU v Českých Budějovicích.

doc. Mgr. Patrik Mitter, Ph.D.

Katedra bohemistiky PF UJEP

V Ústí nad Labem dne 27. dubna 2018